

[Stensballe.]

melser til Kommunalbestyrelserne. Jeg vil her navnlig henvide til, at saadanne Bestemmelser havde vi gennemført ved Afviklingen i Provinserne, der stod det Kommunerne frit for, om de straks vilde stryge Restriktionerne eller beholde dem, jeg tror, det var i et Aar eller to. Det var vel sat ind af Rigsdagen den Gang, fordi man mente, der var saa forskellige Forhold. Men jeg tror ogsaa, man kan sige, at der kan være forskelligartede Forhold indenfor de Kommuner, dette Lovforslag omhandler. Forholdene kan aldeles ikke siges at være ens indenfor disse fire forskellige Kommuner. Hvad enten man nu kommer ind i saadanne Overvejelser og maaske fører dem frem til et Resultat eller ej, føler jeg det imidlertid som den allerførste Pligt for Landstinget at faa givet Loven en saadan Form, at den bliver saa tydelig som muligt. I den Henseende mener jeg, den har adskillige Mangler, og jeg forstod ogsaa, at den højtærede Minister mener, den er ret mangelfuld. Det er da muligt, at vi ved Samarbejde i Udvalget kan faa de Brøst fjernet, som Lovforslaget aabenbart har.

Den højtærede Minister gjorde jo Rede for Lovforslaget og nævnte, at det egentlig falder i to Afdelinger. Deri er jeg enig med ham, idet Paragrafferne 1—3 vender ud mod hele Landet, medens de øvrige Paragraffer alene angaar København, Frederiksberg, Gentofte og Taarnby Kommuner.

Hvad de Bestemmelser angaar, der findes i de første 3 Paragraffer, gøres de jo nu permanente. Jeg tror, det vil være nødvendigt at ændre dem, fordi der i dem findes Bestemmelser, som rækker videre end Bestemmelserne i Loven af 1925, og jeg kan paa ingen Maade gaa med til en permanent Lovgivning, som rækker ud over, hvad der findes i den nuværende Lovgivning. Jeg kan ikke gaa med til det af Hensyn til København, men endnu mindre af Hensyn til Provinsen, hvor der ikke er nogen som helst Erfaring for, at en saadan yderligere Udformning er paakrævet. Men tillige indeholder Lovforslaget en Henvisning til § 10 i Loven af 1925, og hvis jeg læser den rigtigt, vil det sige, at Lejeforholdet i Tiden 1924—25 i al Fremtid skal lægges til Grund ved Bedømmelsen i de Afgørelser, der skal træffes. Og det mener jeg, hverken Lejere eller Ejere kan være tjente med. Det maa være de eksisterende Forhold i den Tid, hvor der sker en Paaankning, der maa lægges til Grund. Hvem siger, at vi ikke f. Eks. om et Aar eller maaske noget senere faar et stærkt faldende Lejeniveau? Det er der

ingen, der ved. Ogsaa af den Grund mener jeg, der maa ske Ændringer i § 1.

Dernæst bør efter min Opfattelse ogsaa den Bestemmelse, vi har i vore almindelige Aagerparagraffer, indføres her, at der skal være et aabenbart Misforhold til Stede. Naar Bestemmelserne skal gøres permanente, ser jeg ikke nogen som helst Grund til, at der skal være en Forskel mellem de almindelige Aagerbestemmelser og Bestemmelserne angaaende Huslejeaager. Hvis der var en Tidsbegrænsning her, var det en anden Sag, men det er der ikke foreslaaet. Bestemmelserne foreslaas at skulle være permanente.

Jeg mener altsaa, at der maa ske Ændringer i disse Bestemmelser. Der kunde være andre Spørgsmaal at rejse her vedrørende de første 3 Paragraffer, men da jeg gaar ud fra, at vi faar Sagen i Udvalg, og at vi der kan faa en grundig Udvalgsbehandling, skal jeg vente med at udtale mig videre i saa Henseende.

Hvad de andre Paragraffer angaar, tror jeg ogsaa, at adskillige af dem trænger til en grundig Overvejelse, saa at de kan fremtræde med den fornødne Tydelighed og give Ejeren den fornødne Ret til under passende Overgangsregler at sætte Byggearbejder i Gang. Det forekommer mig for Eks., at det maa undersøges, om der, saaledes som den paagældende Paragraf nu er udformet, er tilstrækkelig Hjemmel for en Ejer til selv at faa en Lejlighed eller en Butik i hans egen Ejendom efter kontraktmæssig Opsigelse. Det mener jeg, Ejeren maa have ubetinget Ret til, men Bestemmelserne paa dette Punkt synes mig i hvert Fald at være vage. Ligeledes er der adskillig Vagthed, og jeg mener ogsaa Utilstrækkelighed, med Hensyn til det Spørgsmaal, om Ejeren kan faa den fornødne Bolig frigivet til hans Medhjælp, til Administration og Pasning af Ejendommen.

Dette Spørgsmaal tillige med flere andre ønsker jeg drøftet, idet jeg; som sagt, mener, at Paragrafferne ikke er tilstrækkelig tydeligt og heller ikke helt heldigt affattet, ja endog i Praksis ikke helt lette at haandhæve, maaske i visse Tilfælde endda umulige at gennemføre. Jeg skal her specielt henvide til § 7. Hvis den bliver vedtaget, som den er foreslaaet, tror jeg, den vil være, om ikke umulig, saa i hvert Fald lige op til det umulige grænsende vanskeligt at gennemføre. Alene dette, at Folketingets Udvalg har ment det nødvendigt yderligere at fortolke Lovforslagets Ordlyd, viser for mig det rigtige i at faa det grundigt gennemdrøftet i Udvalg.